

Η ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ

ΑΠΟ ΤΩΝ "ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ", ΤΟΥ ΙΥΕΝ

Μπροστά σ'ε μιὰ νιογτιμένη καλύβα μέσα στὸ δάτος.
'Απάνω ἀπὸ τὴν πόρτα ζευγάρι ἀλαφοκέρατα. Τὸ χιόνι στι-
δαγμένο ἓνα μπόϊ. Βραδιάζει. Ὁ Περ Γκύντ στέκει μπρο-
στὰ στὴν πόρτα καὶ κερρώνει μιὰ μεγάλη ξύλινη κλειδαριά.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ γελώντας πότε πότε.

Μιὰ κλειδαριά γιὰ νὰ φυλά ἀπὸ ἀερικά
καθελογίς, ἀρσενικά καὶ θηλυκά.

Σὰ σκοτινιάσει τίς σανίδες τοῦ χτυποῦν.

"Ελ' ἀνοιξε, μοῦ λέν, καὶ δὲν μποροῦμε
σὰν τίς ιδέες διόλου νὰ σταθοῦμε.

Κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τρίζουμε,
στὴ στάχτη πᾶμε καὶ σκαλίζουμε

κι ἀπὸ τὴν καμινάδα μπαίνουμε

σὰ δράκοι φλογεροὶ καὶ βγαίνουμε.

Χι-χί, Περ Γκύντ' θαρρεῖς πὼς τάβλες καὶ καρφιά
φυλάνε ἀπὸ ἰδεάσματα κακά;

'Η Σουλβάιγγ ἔρχεται ἀπάνω σ'ε χιονοπέδιλα. Ἰὺρω στὸ
κεφάλι της ἔχει τυλιγμένο ἓνα μαντίλι καὶ στὸ χέρι κρατᾷ
ἓνα μπόγο.

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Μαζί σου ὁ θεός! Μὴ μὲ διώξεις! 'Απάνω
δὼ μὴνυες νᾶρθω καὶ νὰ με τοῦ φτάνω.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ ξαφνισμένος:

'Η Σουλβάιγγ! Αὐτὴ νᾶναι—; Ναι, αὐτὴ ναι—! Μὰ
δὲ φοβήθηκες νᾶρθεις τόσο σιμά;

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Μήνυμα μοῦστειλες μὲ τὴν "Ελγκα" ὁλημέρα
μηνύματα φτάναν μὲ γαλήνη κι ἀέρα.

Μήνυμα ἡ μάννα σου μ' ὅσα ἱστοροῦσε,
μήνυμα τὸνειρο τοῦ μὲ ξυπνοῦσε.

"Αχαρες μέρες καὶ βράδια θλιμένα
μοῦ φέρανε μήνυμα νᾶρθω σ'ε σένα.

Σδησμένη εἶταν, ἄδεια ἐκεῖ κάτω ἡ ζωὴ μου'
εἶτ' ἔκλαια ἡ γελοῦσα: χωρὶς τὴν ψυχὴ μου.

Τὴ γνώμη σου ἐσένα καλὰ δὲ νοῦσα'
νοῦσα καλὰ ὅμως ἐγὼ τί χρωσταῦσα.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Κι ὁ πατέρας σου;

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Σ' ἔλη τὴ γίς πέρα πέρα
δὲν ξέρω πὰς ἂν ἔχω πατέρα ἢ μητέρα.
Χωρίστηκ' ἀπ' ὅλους.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Σουλβάιγγ, γλυκειά—

Καὶ δὼ ἴρθες σ'ε μένα;

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Σ' ἐσὲ μοναχά!

Σὺ ἔλα γιὰ μένα, σὺ ἔλα εἶσαι τώρα.

Νὰ χωρίσω ἀπ' τὴν "Ελγκα βαρειά εἶταν ἡ ὥρα—

πὸ βαρειά ἀπ' τὸν πατέρα καὶ βαρύτερη: πίσω
αὐτὴ τοῦ μὲ κράτησε στὰ στήθη ν' ἀφήσω.

Μὰ ὄχι, ὄχι—ὁ θεὸς ἔτι λέω ἄς συχωρέσει,

Ποῦ χωρίστηκ' ἀπ' ὅλους πὸ βαρὶ μὲ ὄχει πέσει!

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Μὰ ξέρεις ἡ κρίση τοῦ βγήκε τί γράφει;

Μοῦ παίρνει καὶ σπίτι μαζί καὶ χωράφι.

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Θαρρεῖς πὼς γιὰ σπίτι ἢ χωράφια μποροῦσα
νὰ φύγω, νὰ φήσω ὅλα ὅσ' ἀγαποῦσα;

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Καὶ ξέρεις πὼς ὅσω ἂν πατήσω ἀπ' τὰ δάση,
καθένας τοῦ μ' εὑρεῖ μπορεῖ νὰ μὲ πιάσει;

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Χιόνια ἔσκισα νᾶρθω, τὸ δρόμο ρωτοῦσα'

τοῦ πᾶς; σὰ μοῦ λέγαν, στὸ σπίτι, ἀπκντοῦσα.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

"Ὄσω τώρα καρφιά, κλειδαριές, σύρτες ὅσω!

Δαιμόνια, στοιχιά πὰς δὲν ἔχω νὰ διώξω.

'Αφροῦ ἐσὺ θὰ μείνεις μὲ τὸν ἐρημίτη,

τὸ ξέρω ἐδῶ μέσα θ'ἀγιάσει τὸ σπίτι.

Σουλβάιγγ! Νὰ σὲ δῶ! Δὲ σιμώνω κοντά σου!

Νὰ σὲ δῶ μοναχά! "Ὡ πὼς φέγγει ἡ θωριά σου!

Νὰ σὲ πάρω ψηλά! Τί ἀλαφρή! Σὲ πηγαίνω,

Σουλβάιγγ, χωρὶς ποτὲ νὰ πειστένω.

"Ὡ καλή, μὴ φοβάσαι καὶ δὲ σὲ λερώνω.

Σὲ κρατῶ μ' ἀπλωμένα τὰ χέρια μου μόνο.

Πὼς θὰ σ' ἐδέλεπα δὼ τοῦ ποτὲ τὸ θαρροῦσα!

"Ὅμως νύχτα καὶ μέρα γιὰ σὲ λαχταροῦσα.

Νά, δούλεψα, βλέπεις, τὸ σπίτι νὰ χτίσω'

στενὸ εἶναι κι ἄσκημο—θὰ τὸ γκρεμίσω.

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

"Η ἄσκημο ἢ καλὸ—μ' ἀρέσει. 'Εδῶ πάνω

στοῦ ἀνέμου τὸ φύσημα μπορῶ νὰ νασάνω.

'Εκεῖ κάτω εἶταν πλῆξη' τὰ στήθη σου πνίγει,

γιὰ τοῦτο ἔχω κιόλας ἐκείθενες φύγει.

Μὰ ἐδῶ ὅπου τῶν πεύκων ἀκούω τὸ βουητό,

μοῦ φαίνεται σπίτι μου νᾶναι σωστό.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Τὸ ξέρεις καλὰ; "Ὅσο ζήσεις καὶ ζήσω;

ΣΟΥΛΒΑΪΤΤ:

Στὸ δρόμο τοῦ παίρνω ἐγὼ δὲ γυρνῶ πίσω.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Δικὴ μου εἶσαι! "Ελα μέσα, καὶ κεῖ νὰ σὲ δῶ!

"Εμπα! Ξύλα νὰ φέρω πάω πίσωθε δῶ,

νὰ λάμψ' ἡ φωτιά φωτεινὴ καὶ νὰ πλώσεις

ἀπαλὰ νὰ καθήσεις, νὰ μὴ μοῦ κρυώσεις.

'Ανοίγει τὴν πόρτα' ἡ Σουλβάιγγ μπαίνει μέσα. Ὁ

Περ Γκύντ στέκει μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, ἔπειτα γελᾷ θυ-

νατὰ χαρούμενος καὶ κάνει ἓνα πῆδημα τοῦ ψήλου.

ΠΕΡ ΓΚΥΝΤ:

Βασιλοπούλα μου! Τὴν κέρδισα, νὰ τη!

Τώρα πρέπει ψηλὸ νὰ χτίσω πάλαι.

Παίρνει τὸν μπαλντὸ καὶ φεύγει.

Μετάφραση ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ